
Turbuly Lilla

KÖZÖTTE

„Hogy bírod azt a mocskot?
A kutyaszart az utcán,
a mozgólépcsőn a zombiarcokat?
Menekülök vissza,
ha egy napra mégis...
Csak mert a munka
vagy a gyerek miatt...
Megrémít, hogy ott fog élni:
az utcára kicsapó, savanyú
kapualjszagba hogy mehet haza?
Autóval horror, és mindig
rossz sávba állok.
Vonattal meg csak nézem,
hogy szeméthegyen, sátrakban
élnek emberek, a szétrohadt
hóban, sínek mellett,
örökös kattogásban.”

„Hogy bírod, mondd?
Voltunk lent mi is egyszer,
két éve, nyáron.
Gyönyörű vidék, nem mondom,
szinte Toscana,
de egy telet nem húznék ki ott.
Még térerő sincs,
csak szaggatott bűgás,
folyton megszakadó kapcsolat.
Ami kinyit még reggelente,
ötör az is bezár.
A leeresztett redőnyök mögött
öregék. Várják,
hogy ne történjen semmi.
Igazítanak a kályhán:
kapjon levegőt,
ha maradt még egy kis parázs.”

APA.CSAVAR

Banánmatricákat ragasztott
a konyhaszekrényre, hűtő oldalára –
győztem levakarni.
Képes volt azért veszekedni, hogy
mért nem külön tálba aprítom a zöldbabot.
Ha szerelt valamit, órákat kellett állni mellette,
hogy kézre adjam a szerszámokat,
megfogjam, amit kell,
és megkeressem az elgurult csavart.
Mindig volt egy pillanat, amikor
reménytelennek tűnt az egész:
sose lesz kész, vagy ha igen,
rosszabb lehet csak, mint rosszkorában.
Pedig helyén volt még minden:
banánmatrica, zöldbab, elgurult csavar.

MONDÓKA

Ez elment a tengerhez,
de hálóba ő akadt,
és kifogta Isten
a második napon.
Ez lőtte magát,
és csak félig úszta meg.
Ez még hazavitte
elrongyolt szívét,
de a varrás mentén
felfeslett megint.
Ez rákot sütött,
de az ette meg.
Az ötödiknek torkán akadt,
hogy hiába van alany,
és hiába van állítmány,
hiányos mondat mindegyik.